

desværre maa lide et uerstatteligt Tab — vil vi fremdeles se hen til Dem som Kvindesagens ypperste Førkæmpere og Støtter.

Hedvig Reinhard.
Charlotte Hansen.

København, d. 22.—12.—18.

Arkitekter.

Inden denne Redaktion forlader Bladet, ønsker den at indfri et Løfte, som den har givet. Ved flere Lejligheder har vi lovet at fremkomme med en Omtale af de Kvinder, der herhjemme har uddannet sig som Arkitekter.

Vi redegjorde i Bladets Nr. 3 i denne Aargang for den Uddannelse og det Arbejde, der krævedes, før man turde kalde sig *Arkitekt*, og skal altsaa i dette Numer nævne de fem Kvinder, der herhjemme med Rette bærer denne Betævnelse.

Gerda Schäffer maa kaldes Landets første Kvinde-Arkitekt. En

Række af unge Kvinder begyndte samtidig Studierne, men G. S. er den første, der har tegnet og bygget og altsaa baaret hele Ansvar for en Bygnings Udseende og Opførelse. Det drejede sig om en Villa i Fredericia. Senere har hun været Konduktor ved Opførelsen af en Gruppe Sommerhuse, som ligger i de smukke Tibirke-Bakker i Nordsjælland. Men for Øjeblikket under de vanskelige Byggeforskeligheder beskæftiger hun sig mest med Tegninger til Møbler og Sølvting. Hun har gennemgaaet Kunstakademiet's bygningstekniske Skole og er nu Elev i Kunstakademiet's ældste Arkitekturklasse. Hun har altsaa ikke afventet det saakaldte „akademiske Afgangsbevis“ fra Akademiet, inden hun gav sig i Kast med det praktiske Arbejde. Med tilstrækkelig Rygrad er der vel heller næppe nogen Tvivl om, at det: at tumle med praktiske Opgaver i Virkeligheden er en større Udvikling end i aarevis at pusle med dem som døde Værdier.

Gerda Schäffer er Datter af afdøde Distriktslæge Schäffer i Od-

der og har staaet $\frac{1}{2}$ Aarstid i Murerlære i sin Fødeby og saaledes erhvervet sig Indsigt i den praktiske Side af Arbejdet.

Ingrid Møller-Dyggve, der ligeledes har gennemgaaet Kunstakademiet's bygningstekniske Skole og nu er Elev i Kunstakademiet's ældste Arkitekturklasse, følger efter Gerda Schäffer som Bygmester af flere Sommerhuse i Nordsjælland og en Villa ved Bispebjerg i København samt Ombygning og Istandsættelse af en gammel Bondegård ved Frederiksværk. I. M. D. er *cand. phil.* og Datter af afdøde Højesteretssagfører Ernst Møller, der i mange Aar var et trofast og interesseret Medlem af D. K. De, der kendte ham, ved ogsaa med hvilken Glæde og Interesse han fulgte sin Datters Fremstød paa Banen. Ingrid Møller-Dyggve har ogsaa erhvervet sig den nødvendige Indsigt i Murerfaget ved en kortere Tid at gaa i Murerlære i Provinsen og hun har tillige arbejdet i en Aarrække paa Tegn timer hos ældre Arkitekter.

Drømmerier.

Jeg drømte, at Dansk Kvindesamfund holdt Halvtredsaaars Jubilæum. Jeg sad i en stor pragtfuld Sal, som jeg aldrig før havde set, hvor Freskomalerier Væggene rundt, fremstillede Kvinders Arbejde i Hjem og Erhvervsliv.

Jeg syntes, jeg kom langvejs fra og havde været længe borte.

En stor repræsentativ Skare af Kvinder fra alle Samfundslag og alle Landets Egne fyldte Pladserne paa Gulv og Galleri, og fra Salens Baggrund lyste Dansk Kvindesamfunds Guldhorn paa Bannerets hvide Silkebund, omgivet af sin unge Banner-vagt.

I det samme bruste fra et hvidklædt Kvindekors Jubilæumskantaten ud over Forsamlingen; jeg kendte Ordene fra for 10 Aar siden:

„Dyrekøbt
Taaredøbt

Saa er Sejrens Kaar.“

Jeg vendte mig bevæget til min Sidemand.

„Saa har da Dansk Kvindesamfund alligevel sejret?“ spurgte jeg. „Vi er

her alle sammen, intet skiller os mere?“

Hun nikkede bekræftende.

„Og vi har i Fællesskab rejst *Kvindernes Bygning*,“ føjede hun til.

Jeg saa mig betaget omkring.

„Saa dette er *Kvindernes Bygning*?“

— Ja, saadan havde jeg ogsaa tænkt mig den, saa helt præget af Kvinders Værk.“

„Sig hellere Dansk Kvindesamfunds Værk,“ indskød min Sidemand. „Hvis ikke Dansk Kvindesamfund var traadt til, var denne Bygning aldrig blevet rejst og aldrig blevet alle danske Kvinders Bygning.“

„Hvem administrerer Bygningen?“ spurgte jeg.

„Den administreres fra Dansk Kvindesamfunds Kontor.“

Disse sidste Ord greb mig med en underlig Vemod.

„Dansk Kvindesamfunds Kontor. — Dengang jeg rejste, havde D. K. kun Brug for en Kontorpult og en Skrivemaskine-Dame.“

„Saa kom og se.“

Jeg drømte, at vi svævede gennem en stor Forhal og en lang Restaurationssal, og videre op af en Trappe med Tæppebæbere og Mahognigælender.

„Her,“ sagde min Ledsager og aabnede Døren ind til et stort og rummeligt Værelse med et langt firkantet Bord dækket af et grønt Tæppe, hvorpaa Aviser og Tidsskrifter laa spredt. Langs Væggene og rundt om Bordet stod læderbetrukne Egetræs Stole med Armlæn og høje Rygge.

„Udvalgenes Mødesal,“ forklarede min Ledsager. „Men D. K.s Medlemmer har Adgang hertil fra 12te til 4 og kan sidde her og læse Aviserne og drikke en Kop The. Vore besøgende fra Landet, som gerne bor paa Hotellet ovenover, sætter stor Pris herpaa.“

Jeg bøjede mig over Bordet og greb et Blad af anelig Størrelse og smagfuldt Udstyr. „*Kvinden og Samfundet*“, danske *Kvindes Ugeblad*, stod der med store Bogstaver paa Forsiden.

Da blev jeg igen saa underlig bevæget.

„Da jeg sidst holdt dette Blad i min Haand, var det en lille smudsig-graa Lap paa 8 Sider, og man talte endda om at indskrænke det til 4 Sider hver tredje Uge.“

„Nu har det halvtreds Tusind Abonnenter og sælges paa alle Landets Jernbanestationer.“